

LBRIS

We know
books

CĂTĂLIN RANCO PIȚU

**RUPEREA
BLESTEMULUI
REVOLUȚIA ROMÂNĂ
DIN DECEMBRIE 1989**

Ediție revizuită și adăugită

LITERA
București

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ruperea blestemului
Revoluția Română din decembrie 1989
Cătălin Ranco Pițu

Copyright © 2025 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Loreta Budin
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIȚU, CĂTĂLIN RANCO

Ruperea blestemului:
Revoluția română din decembrie 1989 /
Cătălin Ranco Pițu. – Ed. reviz. și adăug. –
București: Litera, 2025
ISBN 978-630-355-538-6

CUPRINS

<i>Introducere</i>	7
<i>Prefață</i>	13
1. Bunicul meu a fost frizerul lui Ion Iliescu	15
2. Revoluția de la Timișoara	23
3. Mitingul din 21 decembrie 1989. Revoluția în București și în alte orașe ale României	46
4. Dimineața de 22 decembrie sau cum pierde un dictator puterea	74
5. Primele ore de „democrație” românească	94
6. Ion Iliescu, nou lider politico-militar al României	119
7. Despre Ion Iliescu și extraordinarul său destin	130
8. Ceaușescu pe câmpiile patriei	144
9. Dezinformările și diversiunile din decembrie 1989	152
10. Diversiunea radio-electronică	226
11. Manipularea prin intermediul comunicațiilor militare	242
12. Televiziunea română „liberă” și presa scrisă	246
13. Manifestația anticomunistă din 26 decembrie 1989 și întvederea cu ambasadorul sovietic	263
14. De ce?	270
15. Efectele tragice ale inducerii în eroare	278

16.	Trădare și trădători	405
17.	Crima din ziua Crăciunului	420
18.	Revoluție sau lovitură de stat?	449
19.	„Securist-teroriști“	455
20.	Moștenirea lui decembrie 1989	482

INTRODUCERE

Pentru a înțelege evoluția României din ultimele trei decenii și jumătate, este inevitabil să revenim la decembrie 1989 – moment de ruptură care marchează începutul istoriei timpului nostru prezent. Nu a fost doar o schimbare de regim, ci o transformare structurală, ale cărei consecințe continuă să se manifeste. Acest episod al *istoriei timpului nostru prezent* ne reunește prin aspirația comună către libertate, democrație și reintegrare în lumea occidentală, dar ne și desparte, întrucât natura sa rămâne disputată: a fost o revoluție autentică sau o mișcare deturnată de o lovitură de stat? În plus, legătura acestor evenimente cu marea putere de la Răsărit, care de peste trei secole își caută o influență constantă asupra spațiului românesc, alimentează și astăzi tensiunile legate de interpretarea acelor zile.

În cadrul acestei dezbateri încă deschise, Cătălin Ranco Pițu aduce o contribuție singulară. Fost procuror militar, el continuă investigațiile legate de dosarul Revoluției în calitate de istoric – o continuitate firească, dacă avem în vedere că termenul „istoric“ desemna la Herodot chiar ideea de anchetă. Înarmat cu experiență judiciară și acces la un fond documentar fără precedent – peste 3 000 de dosare – autorul propune o reconstituire totală, ceea ce este aproape imposibil unui istoric. Poate numai vechile teze de docență pregătite pe parcursul unui deceniu își permit să rivalizeze în privința materialului documentar. Însă poziția de istoric îi lărgeste câmpul de analiză: observațiile personale din decembrie 1989, când la 16 ani se afla la Timișoara, ori reacțiile surprinse ulterior la interogatoriile unor protagoniști – precum expresia

și bărbați, mi-au spus că au perceput *Ruperea blestemului* oarecum ca pe un roman și că din momentul în care au început lecturarea cărții au simțit nevoia să citească zi de zi, până la final, succesiunea fascinantă a evenimentelor revoluționare.

Constatând această stare de lucruri, am ajuns la concluzia că *Ruperea blestemului* merită o ediție mai bună și mai completă. Drept urmare, m-am aplecat din nou asupra textului și l-am „șlefuit” pentru a fi mai cursiv. În același timp, am adăugat noi informații, toate relevante, pentru ca rezultatul obținut să oglindească în mod complet starea de fapt existentă în decembrie 1989, dar și contextul mai larg conex Revoluției. Am folosit inclusiv o parte din ceea ce am scris în a doua mea carte, *Mineriada s-a născut la Revoluție*, având în vedere legăturile profunde între aceste două evenimente istorice.

Sincer, îmi place foarte mult rezultatul obținut. La fel de sincer, recunosc faptul că îmi doresc să fie apreciată această a doua ediție cel puțin la nivelul primei ediții. Nu pentru că sunt vanitos, ci pentru că Revoluția Română din decembrie 1989, așa cum a fost ea, cu bune și cu rele, cu momente astrale, dar și cu tragedii cumplite, cu lacrimi de bucurie, dar și cu lacrimi de durere, merită toată atenția din lume.

1.

BUNICUL MEU A FOST FRIZERUL LUI ION ILIESCU

Octombrie 2016, ora 07.30, camera de anchetă a Secției Parchetelor Militare. Stau cu ceașca de cafea în mână și cu picioarele pe birou, într-o stare de calm relativ. Lângă mine, savurând un ceai de fructe, este colegul meu Vladimir Diaconeasa. Ne punem de acord asupra detaliilor audierii persoanei citate la ora 09.00. Fiind vorba despre o persoană excepțională, este necesar să pregătim minuțios discuția și nu este cineva mai potrivit pentru o astfel de minuțiozitate decât Vladimir Diaconeasa, un procuror militar de la care am avut multe de învățat și care, printre altele, spunea că i-a plăcut să fie procuror-șahist, nu procuror-bătăuș. Ei bine, cum stăm noi știind că avem cel puțin o oră până la audiere, aud că se deschide ușa biroului, mă întorc rotind scaunul și îl văd intrând în birou pe... Ion Iliescu, fostul președinte al României, persoana chemată pentru audiere într-un dosar unicat, dosarul Revoluției Române din decembrie 1989.

Bunicul meu matern a fost frizer. În aparență nimic spectaculos, însă i-a fost frizer chiar lui Ion Iliescu, pe vremea când acesta era vicepreședintele Consiliului Județean Timiș (1971–1974). Încă de pe atunci bunicul era un adevărat fan al lui Ion Iliescu. Ca orice frizer care se respectă, vorbea mult, avea inclusiv o aplecare spre a filosofa, iar eu copil fiind, l-am auzit de multe ori vorbind la superlativ despre Ion Iliescu. Mi s-a tot spus că era inteligent, că era un opozant al lui Nicolae Ceaușescu, că avea un păr negru și frumos (deh, frizerul tot frizer) și că, la un moment dat, urma să

devină președintele țării. La vremea respectivă nu eram deloc interesat de aceste chestiuni și nu mi-a trecut prin cap să întreb cum se face că un frizer știa cine îl va succeda în funcție pe Nicolae Ceaușescu, însă probabil asculta emisiunile postului de radio Europa Liberă, unde spre finalul anilor '80 numele lui Ion Iliescu era des amintit ca probabil viitor președinte. Cert este că bunicul nu avea cum să-și imagineze conjunctura în urma căreia, într-adevăr, Ion Iliescu avea să devină președintele României, și cu atât mai puțin că eu voi fi cel care urma să-l ancheteze și să-l acuze pentru săvârșirea infracțiunii de crimă împotriva umanității.

Cum am ajuns să lucrez în dosarul revoluției? Fostul procuror general al României, Augustin Lazăr, și fostul procuror militar-șef al Secției Parchetelor Militare, generalul Cosneanu Gheorghe, au dorit în mod prioritar soluționarea acestui dosar istoric, așa că s-a alcătuit o echipă din patru procurori militari. Deoarece m-a pasionat tot ce are legătură cu Revoluția din 1989, dar mi-a plăcut și istoria conflictelor militare, m-am oferit voluntar, astfel încât, în august 2016 am fost transferat de la Parchetul Militar Timișoara, unde aveam funcția de adjunct, la Secția Parchetelor Militare. Inițial am lucrat alături de trei colegi, printre care și Vladimir Diaconeasa, pentru ca ulterior, din toamna anului 2018, să continui munca singur, având în vedere că ceilalți colegi s-au pensionat. Din primul moment am fost conștient că provocarea la care m-am înhămat a fost una extraordinară. Era necesar să fie aflate acele răspunsuri atât de mult așteptate de o mare parte a societății noastre, răspunsuri la întrebări legitime. Cine sunt cei care au tras în popor? Cum a fost posibil ca regimul dictatorial condus de Nicolae Ceaușescu să fie efectiv pulverizat în câteva ore? De ce, după pierderea puterii de către Ceaușescu, au murit atât de mulți oameni? Cum a preluat puterea statală Ion Iliescu? Care a fost cauza haosului generalizat ce a debutat în seara zilei de 22 decembrie? A existat diversiune radio-electronică? De ce a trebuit să fie executat cuplul dictatorial Ceaușescu? A fost revoluție sau lovitură de stat? Au existat

teroriști? Dar securist-teroriști? Aceste întrebări implicau răspunsuri foarte complexe și am conștientizat foarte clar că, pentru a trage concluziile conforme adevărului, voi avea nevoie de inspirație divină. Și pentru că Dumnezeu există, L-am rugat pentru inspirație, corectitudine, înțelepciune și putere de muncă, toate acestea pentru a face lumină cu privire la ce s-a întâmplat în decembrie 1989. Pentru că adevărul, indiferent cum ne raportăm la el, este cel mai important, este eliberator, chiar dacă uneori este incomod. Pentru că tot ce s-a întâmplat atunci, nouă românilor, ne-a marcat pentru totdeauna destinul. Astfel, am citit conținutul relevant al uriașului dosar (peste 3 000 de volume), am vizionat sute de ore de filmări, am examinat mii de declarații, jurnalele de luptă ale tuturor unităților militare de pe teritoriul României și sute de alte documente militare de importanță covârșitoare, majoritatea desecretizate după 2016. Apoi am discutat cu numeroși martori și specialiști de la care am aflat detalii extraordinare. Extrem de elocvente au fost și stenogramele Comisiei Senatoriale pentru studiul evenimentelor din 1989*. În felul acesta, am pus

* Senatul României a votat constituirea unei Comisii Senatoriale de cercetare a evenimentelor din decembrie 1989, inițiativă aprobată de Parlamentul României. O primă Comisie Senatorială a funcționat în legislatura 1990-1992, însă deoarece această comisie a fost ineficientă, în legislatura 1992-1996 Parlamentul României a aprobat constituirea unei noi Comisii Senatoriale, cu același titlu și atribuții ca și prima, care să-i continue activitatea și să emită un raport oficial. Munca depusă de membrii noii Comisii a fost excepțională, iar sutele de stenograme întocmite în urma audierilor reprezintă o sursă deosebit de valoroasă de mărturii ale celor implicați în evenimentele cercetate. Mărturiile au recompus o imagine de ansamblu apropiată de realitatea acelor zile și au contribuit, fără dubii, la descifrarea unor întâmplări care au rămas fără răspuns o perioadă nepermis de îndelungată. Deoarece Comisia a adoptat ca procedură oficială de lucru depunerea jurământului înaintea fiecărei audieri, cu explicația, înțelegerea și asumarea de către cel ascultat a consecințelor juridice ce decurg din posibila ascundere sau denaturare a adevărului, stenogramele ce au rezultat reprezintă copii fidele ale sutelor de mărturii depuse și sunt astfel demne de a fi considerate relevante pentru aflarea adevărului. Raportul Comisiei și stenogramele audierilor au fost desecretizate

cap la cap, în mod logic și cronologic, piesele unui puzzle uriaș și am reușit să înțeleg ce s-a întâmplat în intervalul revoluționar.

Să revenim în octombrie 2016. Intrarea intempestivă a lui Ion Iliescu aproape că m-a făcut să cad de pe scaun. Nu doar că a venit cu aproape o oră mai repede decât fusese chemat, dar a și intrat dezinvolt, cu bine-cunoscutul zâmbet larg, dând impresia unui om detașat, care nu are nimic de ascuns. A intrat în birou de parcă încă era președintele României. Însoțit de doi SPP-iști și de un avocat, îmbrăcat impecabil, s-a așezat la locul indicat și ne-a acordat *privilegiul* de a ne afla în prezența lui. Din start ne-a spus că va uza de dreptul la tăcere. Cu toate acestea, a fost convins de șarmul lui Vladimir Diaconeasa să discute cu noi informal. Astfel, am purtat o primă conversație foarte interesantă, care a durat aproximativ o oră și jumătate. În aproape tot acest timp, discuția s-a purtat la un nivel elevat, elegant, până în clipa în care ne-am exprimat dorința de a discuta despre oamenii care au murit începând cu seara de 22 decembrie 1989. În acel moment Ion Iliescu realmente s-a schimbat la față, privirea devenindu-i nefiresc de întunecată și de tăioasă. Ba chiar și-a pierdut ușor cumpătul când i-am spus că există suspiciuni conform cărora se află printre cei ale căror conduite au contribuit decisiv la tragediile ce au survenit după seara de 22 decembrie. S-a uitat spre noi cu acea privire încărcată de energie negativă și ne-a reproșat că suntem „parșivi“, exact acesta a fost cuvântul folosit. În acel moment, Diaconeasa Vladimir, care putea la rândul său să devină tăios, s-a arătat surprins să constate că fostul președinte folosește cuvântul „parșiv“, un cuvânt cu origini slave. Auzind această remarcă, Ion Iliescu s-a enervat și mai tare, apoi pur și simplu ne-a apostrofat că îl acuzăm pentru că știe limba rusă. Am încercat să detensioneze atmosfera, însă, absolut involuntar, mai rău am făcut. I-am spus fostului președinte că

în noiembrie 2016 și pot fi analizate, cu respectarea condițiilor legale, la sediul Secției Parchetelor Militare din București.

nu avem nimic să le reproșăm vorbitorilor de rusă sau cu limba rusă înșăși. I-am spus că limba rusă este limba originală în care s-a scris cel mai mare roman al tuturor timpurilor, *Crimă și pedeapsă* de Dostoievski. Ce privire mi-a aruncat Ion Iliescu! Era convins că fusesem sarcastic, dar nu am fost.

Pe parcursul anchetei, am avut și alte întâlniri cu fostul președinte, însă acestea au avut loc doar între noi doi. Toate au fost interesante, dar, în pofida insistențelor, nu am reușit să-l conving să dea o declarație formală. Însă am discutat mult. Și de fiecare dată am avut parte de acea privire schimbată în clipa în care doream să discutăm despre morții și răniții surveniți începând cu seara de 22 decembrie 1989. Îmi amintesc că una dintre întâlniri a avut loc la sediul SPM, foarte devreme, pe la ora 05.00. Am stabilit această oră pentru a evita ca anumite persoane mai primitive să-l întâmpine pe Ion Iliescu cu urlete și înjurături. Acest gen de comportament s-a mai întâmplat la Parchetul General și de fiecare dată m-a dezgustat. L-am simțit pe fostul președinte mai dornic să vorbească, așa că i-am făcut o cafea, am discutat chiar și despre un meci de fotbal desfășurat în seara precedentă și am adus vorba despre ce s-a întâmplat în prima săptămână după ce a preluat puterea în statul român. Sunt sigur că a existat un moment în care a luat în calcul varianta unei declarații veritabile, iar dacă nu intervenea avocatul aș fi obținut o declarație istorică. Așa, m-am ales doar cu îndemnul de a-i citi cărțile scrise despre Revoluție. Asta e! Cu ocazia altei întâlniri, Ion Iliescu mi-a spus destul de enervat ceva de genul: „Tinere! Dacă eu nu mi-aș fi asumat riscurile din 1989, acum tu nu erai procuror militar.“ Apoi, cu altă ocazie, i-am spus lui Ion Iliescu despre bunicul meu, frizerul. Nu și l-a amintit, însă când i-am relatat că părul lui era admirat de fostul său frizer, a râs sincer și mi-a confirmat foarte mândru că pe vremuri avea un păr foarte frumos. Să mai spună cineva că relația procuror – persoană anchetată e stereotipă.

Oricât de interesante au fost discuțiile cu Ion Iliescu, au fost surclasate de cele cu Gelu Voican Voiculescu. Cu serioase

preocupări ezoterice, având o mentalitate de lup singuratic, acesta a fost un factor esențial de decizie în zilele Revoluției. Cert este că, în timpul audierilor, a fost mult mai agresiv prin comparație cu Ion Iliescu. La un moment dat, fiind deranjat de cursul discuției, s-a ridicat de la locul lui, a urlat spunând ceva de genul: „Nu vă permit să-mi vorbiți astfel!” și a trântit mapa avută asupra lui, astfel încât hârtiile din mapă s-au împrăștiat prin tot biroul. Scena a fost filmată și poate cândva va putea fi văzută de către cei interesați. Oricum, după audierea respectivă, Gelu Voican și-a exprimat regretul pentru cele întâmplate și a spus că ieșirea lui nervoasă a reprezentat o victorie a noastră, a procurorilor militari. Cu altă ocazie Voican și-a ațintit privirea asupra mea și a venit direct spre mine într-un mod care s-a dorit intimidant spunându-mi că am în el cel mai mare dușman, un dușman care nu mai are ce să piardă pentru că de curând îi murise soția. Dar nu m-a intimidat. Gelu Voican Voiculescu, deși încă avea o privire de *killer*, nu mai era în situația să reprezinte o amenințare. Poate că, dacă ar fi avut asupra lui un pistol-mitralieră, așa cum s-a întâmplat de multe ori în zilele lui decembrie 1989, situația ar fi fost alta.

De ce *Ruperea blestemului*? Pentru că Revoluția din decembrie 1989 ne-a adus mult dorita și meritata libertate, însă a adus și teribil de multă tragedie. Noua noastră viață, ca națiune, s-a clădit pe minciună, pe ticăloșie, pe multiple crime, pe trădare de țară, pe injustiție, iar toate acestea au provocat o mare de sânge nevinovat și de suferință. Înțelepciunea populară spune că sângele celor nevinovați aduce întotdeauna blestemul. Pentru că, să nu uităm, Dumnezeu a poruncit: „Să nu ucizi!” După cum voi argumenta, în zilele Revoluției au murit mulți români deoarece unii au dorit să-și păstreze puterea și privilegiile, alții au dorit să acceadă la putere și să o păstreze doar pentru ei, în timp ce o altă categorie a dorit să se sustragă de la înfăptuirea justiției. Îmi amintesc faptul că am citit undeva o vorbă ce i-a aparținut lui Petre Țuțea care a spus că „Libertatea dobândită prin sânge

este libertate demonică“. Așa o fi? Nu știu, dar știu că, deloc întâmplător, *decembrie 1989* a însemnat inclusiv începutul războiului româno-român, război care se desfășoară cu consecințe răvășitoare și în prezent. Fațetele acestui război sunt multiple. Este suficient să mă gândesc la mineriada din iunie 1990, la celelalte mineriade, la învrăjbirea diverselor categorii sociale care pare că e perpetuă, la dezbinarea gravă și profundă a națiunii noastre, pentru a concluziona că războiul româno-român există și ne distruge încet, dar sigur, precum cancerul. Ei bine, opinez că totul a început în decembrie 1989, când societatea noastră a fost dezbinată cu rea intenție în două tabere care au ajuns să se urască de moarte.

Se spune că blestemul este o formă subtilă de energie negativă, generată de minciună, nedreptate sau suferință și că rostirea adevărului reprezintă un act de curățare prin care se eliberează conștiința și se rupe legătura cu vibrațiile negative. Adevărul are inclusiv puterea de a elibera de sub puterea iluziei și fricii, două dintre rădăcinile principale ale blestemelor. Spus cu intenție curată, adevărul este un act vindecător. Știu că așa este. Așadar, eliberarea de blestem se poate face prin rostirea adevărului, indiferent cât de incomod ar fi acesta. Nu am nici o îndoială cu privire la acuratețea și veridicitatea celor spuse prin prezenta carte și prin actul de acuzare pe care l-am întocmit inclusiv împotriva lui Ion Iliescu. Nu sunt singurul care a spus adevărul despre Revoluție, însă destinul a făcut ca eu să fiu cel care a avut acces la un probatoriu pentru prima dată complet cu privire la ce s-a întâmplat în decembrie 1989. Apoi, același destin a făcut să scriu această carte și astfel, poate, să contribui la *ruperea blestemului*.

În completarea ideii de blestem, precizez că mulți filosofi și gânditori (de exemplu Rudolf Steiner sau Carl Gustav Jung) susțin existența karmei naționale sau a inconstientului colectiv care influențează destinul, ca fiind rezultatul acțiunilor (fapte, gânduri, intenții) unui popor de-a lungul timpului. Ei afirmă că așa cum un individ acumulează karma prin alegerile sale,

o națiune (ca entitate colectivă) generează o karmă proprie prin deciziile istorice, atitudinea colectivă față de adevăr, justiție, libertate și modul în care un popor își tratează trecutul (îl înfruntă sau îl neagă). Totodată, se susține posibilitatea purificării sau reechilibrării karmei naționale ca urmare a unor acțiuni pozitive conștiente, prin transformare interioară colectivă, prin asumare și iertare, context în care rolul fiecărui individ este foarte important. Dacă pornim de la premisa existenței karmei naționale, eu cred că decembrie 1989 a însemnat, din cauza celor care au preluat puterea politico-militară la data de 22 decembrie, o alterare serioasă a karmei națiunii române, alterare încă prezentă. Prin manipulare, poporul român a fost dezbinat, iar crima și ura fratricide au devenit realități naționale. Totodată, prin manipulare, o mare parte a românilor s-a bucurat că în ziua de Crăciun s-a săvârșit o crimă. Apoi, politica de stat a țării noastre a fost și încă este de negare a adevărului incomod referitor la decembrie 1989. Oficial, în țara noastră încă nu se dorește asumarea adevărilor incomode din trecutul nostru recent. În același timp, ca urmare a zbugiumului interior din ultimii 35 de ani, națiunea română nu este deocamdată capabilă de iertare și de reconciliere națională, condiții esențiale pentru purificare și real progres.

Cititorule, din moment ce ai cumpărat cartea, înseamnă că ești interesat de subiectul numit *Revoluția Română* din decembrie 1989. Așa fiind, te rog citește atent tot ceea ce urmează să-ți dezvălui. Vom parcurge și analiza împreună, în lumina adevărului, un eveniment unic și fascinant. Citește, gândește, analizează, apoi trage propriile tale concluzii. Găsește singur răspunsurile la întrebările enunțate mai sus. Citind, vei afla inclusiv opiniile mele în care cred sută la sută, dar nu te lăsa influențat, nu acesta este scopul meu. Scopul meu este ca tu să cunoști adevărul, având în vedere că adevărul este „Soarele minților luminate” (Luc de Clapiers). Să începem!

2.

REVOLUȚIA DE LA TIMIȘOARA

Timișoara este orașul unde, pentru prima dată în Europa, au existat străzi iluminate electric (1884) și tramvai (1869), este orașul baroc al țării noastre, dar și primul oraș liber de comunism al României (20 decembrie 1989). Fără eroismul revoluționarilor timișoreni, Revoluția din '89 nu ar fi existat, regimul Ceaușescu nu ar fi fost răsturnat, cel puțin nu în decembrie 1989.

Cum de tocmai la Timișoara? Mulți și-au pus această întrebare, având în vedere că în capitala Banatului, cel mai probabil, nivelul de trai era mai bun prin comparație cu restul țării. Chiar așa fiind, nemulțumirea timișorenilor cu privire la lumea absurdă în care trăiau era generală și acută. Totodată, consider că mentalitatea timișorenilor era diferită datorită televiziunii iugoslave care le oferea posibilitatea de a percepe corect realitățile unei lumi normale, de tip occidental. Pentru cei care nu cunosc, precizez că Iugoslavia era numită de mulți „mica Americă”, prin raportare la stilul de viață și la nivelul de trai din fosta țară vecină. Televiziunea iugoslavă, pe care o priveau zi de zi (și mai ales seară de seară) aproape toți timișorenii, era o fereastră deschisă spre un ideal care, cel puțin până în decembrie 1989, părea de neatin.

Resentimentele majore ale timișorenilor puteau fi percepute inclusiv prin intermediul fenomenului social reprezentat de fotbal. Aducerea în discuție a fenomenului fotbal nu reprezintă o cădere în derizoriu. Cei care, pe parcursul anilor '80, au asistat la meciurile de fotbal ale echipei Poli Timișoara jucate împotriva celor de la Dinamo București vor înțelege perfect la ce mă refer. Ceilalți, vor trebui să mă creadă când spun că acele meciuri